

træde det i bets Grundtræk. Det staaer klart for mig, at hvis man ogsaa her vil lade dette Lovudkast gaae til Udvalg og navnlig lade det undergaae en saadan detailleret og omstændelig Underfølgelse som den, der er foregaaet paa et andet Sted, da vil der kun være liden Sand- synlighed for, at dette Lovarbejde for Tiden kan blive saa vidt fremmet, at der kan være Haab om, at det i den nærmeste Fremtid vil kunne blive ophjæst til Lov; men dette an- seer jeg for i høi Grad ønskeligt. Det synes mig utvivlsomt, at hvis de enkelte individuelle Anstuelser om den Masse af Tilfælde, der foreligge i en Lov som denne, skulde gøres gjældende, saa vilde der ikke være noget Haab om, nogen Udsigt til nogensinde at faae Lov- arbeidet ophjæst til Lov. Hvis man vil fremme Sagen, da antager jeg, at man maa komme til den Erkjendelse, at det er absolut nødvendigt at underordne sin individuelle Anstuelse i mange Retninger under, hvad der af de Mænd, af hvem et saadant Lovarbejde tidligere er blevet behandlet, er blevet antaget for at være det Rette. Man bør efter min Anstuelse ved et saadant Lovarbejde i alle de Stykker, i hvilke det er aabenbart, at de Forandringer, der kan være Tale om, ville være af en meget indgri- vende Natur, holde sig til Lovforslaget, forsa- vidt der ikke foreligger meget stærke Grunde for at foretage saadanne Forandringer. — Seer jeg nu hen til Lovudkastets Indhold, da ind- rømmer jeg vel, at der kan være god Høie til i en og anden Retning at foretage mindre For- andringer, men dertil troer jeg ogsaa, man bør indskrænke sig. Det er ganske vist Tilfældet, at der i dette Lovarbejde er enkelte Ting, som idetmindste for mig kunne stille sig som høist tvivlsomme; jeg skal saaledes nævne Capitel 4, § 45, første Affnit. Det hedder nemlig her: „Den, som foretager nogen Handling, der sig- ter til at fremme eller bevirke Fuldbyrdselsen af en Forbrydelse, bliver, naar denne ikke er fuldbyrdet, at straffe for Forsøg paa Forbry- delsen.“ Altsaa, herefter skal ethvert forberede- nende Skridt, der foretages i den bestemte Hensigt derved at fremme Udsjørelsen af For- brydelsen, være strafbart. Naar De Herrer nu ville tænke sig saadanne Tilfælde, ville de let kunne skjønne, at disse forberedende Handlinger

kunne være saa fjerne, at det dog synes at være no- get forunderligt, om saadanne Skridt skulde kunne belægges med Straf. Naar f. Ex. en Mand har besluttet en Nat Kl. 2 at gaae hjemme fra for at udøve Indbrudsthyveri, og han af den Grund anmoder sin Kone om til den Tid at vække sig, for at han kan begive sig paa Veien til Gjerningsstedet, men Manden saa bliver syg og ikke kan komme afsted, og han derfor ikke kan foretage Videre til Fuldbyrdselsen af Forsættet — hvad saa? Han har jo da virke- lig foretaget et forberedende Skridt til at fuld- byrde Forbrydelsen, og det i den bestemte Hensigt at ville foretage den; men det vilde dog være høist besynderligt, om et saadant al- deles foreløbigt forberedende Skridt skulde kunne belægges med Straf. Vi befinde os her paa et Punkt, der, som Tilfældet er med saamange andre, er meget omtvistet og meget tvivlsomt, og hvor der kan siges Meget for den ene An- stuelse og Meget for den anden. Og hvad dette Tilfælde angaaer, vil jeg gjerne under- ordne mig og indrømme, at i det virkelige Liv vil en saadan Bestemmelse ikke have Meget at betyde; thi disse blot foreløbige og forberedende Skridt, sigtende til at fuldbyrde en Forbrydelse, komme meget sjældent, saa at sige aldrig for Dagen, saa at der ikke kan blive Tale om at straffe dem. Det hedder dernæst i § 45, 2det Membrum: „Straffen bortfalder umidlertid, hvis han af egen fri Villie og ikke paa Grund af Hindringer eller andre tilfældige Omstæn- digheder har opgivet sit forbryderiske Forsæt og derhos, forsaavidt han allerede havde iværksat Handlinger, som kunne bevirke Fuldbyrdselsen, har forhindret denne, eller, forsaavidt han troede at have iværksat saadanne Handlinger, har truffet Foranstaltninger, som han antog for skikede til at forhindre Fuldbyrdselsen.“ Jeg kan ikke nægte, at denne Bestemmelse forekom- mer mig endnu mere tvivlsom, end hvad der findes i det første Affnit. Af denne Bestem- melse følger saaledes, at en Person ustraffet kan gaae indtil det Allersidste af, hvad der hø- rer til Forbrydelsens Fuldbyrdselse, saalænge det dog endnu er ham muligt at tilintetgjøre disse Forsøg, at træde tilbage. Jeg vil nævne et Exempel: En Mand bestemmer sig til om Natten at gaae ud af sit Huus og sætte Ild